

заклучихъ какъ трѣба да разсѣждахъ, иѣкои
выкашны прѣдмѣты, както бѣхъ разсѣждалъ иѣкои
части отъ мое-то тѣло, и че не можяхъ да ся убѣ-
дѣмъ друго-иче за сѣществованіе то имъ, освѣтъ
чрѣзъ осизаніе-то (описваніе-то). И тѣй азъ искахъ
да похвана сичко что виждахъ: искахъ да похвана
слѣнце-то! прострахъ ржѣ си за да пригърна ори-
зонта, и не найдохъ друго, само прѣзентъ въздухъ.
На всякъ опытъ като го правихъ, трѣбваше да
падна въ удивленіе: зашто-то сички-ти прѣдмѣти ми
ся видѣхъ еднакво близо при мене; и едвѣмъ като
направихъ безкрайны опытанія, можахъ наконѣцъ дася
научѣмъ какъ да употрѣбляемъ очи си за да водятъ
ржѣ-тъ ми, и зашто-то тя ми даваше разны поия-
тія на впечатленія-та, кои-то пріемахъ чрѣзъ чюв-
ство-то на виденіе-то; чювствованія-та ми не ся
сгласявахъ помежду си, разсѣжденія-та ми бѣхъ
по-не съвършени, и сичко-то ми сѣщество бѣше
за мене още едно сѣществованіе смѣтително.

Като занимавахъ себе си на дълго врѣмя за
мене си да испытвамъ какво бѣхъ и какво могъ да
бѣдѣ, противности-ты, кои догадихъ унижихъ мя,
колко-то повече рѣзмышлявахъ, толкова по-много
срѣщяхъ сумнѣнія. Замаишь отъ толкози недоумѣ-
нія, угруденъ отъ душевны побужденія, колѣнѣ-ты
ми ся пригнѣнахъ; и той часъ ся намѣрихъ въ спо-
койственно сѣстояніе, кое-то ми дѣде на чювства-та
новъ силъ. — Азъ бѣхъ сѣдналъ на еранъ подъ едно
хубаво дърво, на кое-то аяни-ти плодове чомъ ги
достѣгнахъ отдѣлихъ ся отъ клѣна си и падахъ на
чепки доло. — Когато похванахъ единъ отъ тѣхъ пло-
дове, мысляхъ да съмъ направилъ иѣкоу побѣдѣ и